

龍
緣

วาสนา
จักรพรรดิ
มังกร
3

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

大風颳過
Da Feng Gua Guo เขียน
Lucky Luna ไลปา

ENTER!

ทดลองอ่าน

龍
傳

วาสนา
จักรพรรดิ
มังกร

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอนเทอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอนเทอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

คนอยู่ในยุทธภพ ไม่เป็นตัวของตัวเอง ถ้อยคำนี้เป็นเรื่องจริงแท้ ทว่าในโลกนี้มีสักกี่คนที่เป็นตัวของตัวเองได้อย่างแท้จริง ที่แน่ๆ ไม่ใช่เลอเยวี่แล้วหนึ่ง แม้ความใฝ่ฝันของเขาคือการได้เป็นจอมยุทธ์ผู้มีคุณธรรมออกเที่ยวท่องไปในโลกหล้า แต่ตอนนี้เขากลับต้องมาร่วมงานเลื้อยคูของท่านหญิงอุ๋นหลิง ทั้งยังต้องฝึกทหารไปร่วมประลอง เข้าสู่วังวนของการแย่งชิงบัลลังก์จักรพรรดิ ทว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการเลยสักนิด มิหนำซ้ำหนทางเบื้องหน้าดูเหมือนจะยังมีเรื่องเช่นนี้อีกมาก ทั้งเรื่องที่ไม่ทำไม่ได้แม้จะฝืนใจตนเองก็ตาม รวมถึงเรื่องที่ไม่อยากทำแต่ไหนก็มิอาจทำได้

ยากจะบอกเหลือเกินว่าสิ่งเหล่านี้เรียกว่าโชคชะตา ลิขิตสวรรค์ หรือวาสนา แต่ไม่ว่าหากตามดูจนถึงท้ายที่สุดเราทุกคนอาจรู้คำตอบว่าเรื่องราวเหล่านี้ควรเรียกว่าสิ่งใด

สำนักพิมพ์เอนเธอร์บุ๊กส์

ประวัตินักเขียน

ต้าเฟิงกวากั๋ว

นักเขียนระดับเทพของวงการนิยายออนไลน์ ที่ด้อยอดสู่วาดวงนิยายสาร และแวดวงสิ่งพิมพ์มาตั้งแต่ปี 2010 เคยได้รับการจัดอันดับโดย 'China Book Business Report' ให้เป็นหนึ่งในสิบสุดยอดนักเขียนนิยายออนไลน์

ต้าเฟิงกวากั๋วเป็นผู้ที่สามารถสร้างตัวละครในนิยายให้ถูกใจคอชะตา ปิ๊บคันเล่นตลกอย่างร้ายกาจ ขนาดนักอ่านยังต้องโอดครวญ จนกลายเป็นแบบฉบับเฉพาะตัว

ฝีมือลายมือของเธอโดดเด่น สำนวนภาษามากชั้นเชิง ถ่ายทอดบุคลิก และอารมณ์ความรู้สึกละเอียดลึกซึ้ง

ในเนื้อเรื่องที่ตลกขบขันแฝงด้วยรอยน้ำตา พาให้นักอ่านตกหลุมรัก เรื่องราวจะยิ่งสะเทือนอารมณ์และสมจริงขึ้นเรื่อยๆ เมื่อใกล้ถึงตอนจบ

ผลงานของต้าเฟิงกวากั๋วได้รับการแปลเป็นหลายภาษา และขายดีทั้งใน และต่างประเทศ

ตัดสินใจแพ้ชนะตอนนี้ยังเร็วไป
หรือไม่ลิขิตสวรรค์ก็คงกำหนดไว้เช่นนี้แต่แรกแล้ว

บทที่ 11

แปดเก้าปีก่อนเมื่อครั้งเล่อเยวียยังเป็นเด็กอายุไม่ถึงสิบขวบ ตอนนั้นบรรดาศิษย์พี่ยังมีได้แปรพักตร์ไปพึ่งพิงสำนักชิงเสวียน เขายังเป็นศิษย์เยาว์วัย ทุกวันต้องฝึกยุทธ์กับอาจารย์และเหล่าศิษย์พี่ หรือไม่ก็เล่นกับเหล่าศิษย์น้อง

ฤดูใบไม้ผลิในปีนั้น เฮ่อจี้จื่อได้รับคำเชิญจากนักพรตอันหลู่จื่อ ให้ไปสนทนาศาสนาที่อารามกุยอวินในหังโจว ด้วยเหตุนี้เล่อเยวียจึงได้สัมผัสกับเหตุการณ์ที่เป็นความสุขยิ่งในชีวิต...อาจารย์พาเขาไปด้วย

หังโจวในเดือนสาม ทิวทัศน์งดงามราวกับแดนเซียนอย่างที่เคยฟังจากนักเล่านิทาน อารามกุยอวินอยู่ติดกับทะเลสาบซีหู นอกอารามสิบหลี่ เต็มไปด้วยต้นหลิว ส่วนในอารามก็เต็มไปด้วยดอกท้อ

เล่อเยวียเก็บว่าวปลาทองตัวหนึ่งได้บนต้นหลิวต้นใหญ่ที่แข็งแรงที่สุด ข้างกำแพงอารามกุยอวิน

ก่อนจะป็นขึ้นไปเก็บเล่อเยวียได้ดูรอบๆ แล้วว่าไม่มีคน แต่เมื่อยีบว่าแล้วกระโดดลงมาและป็นกำแพงอารามกลับ ตอนกระโดดลงพื้น

อีกครั้งเขากลับล้มหน้าคะมำ หน้าข้าว่ายังครูดกับก้อนหินจนขาด เป็นรูใหญ่ ตอนนั้นเองได้มีเจ้าตัวเปี้ยกที่ไม่รู้โผล่มาจากที่ใด มายืน กระที่บเท้าร้องตะโกนอยู่ข้างๆ เขา "เจ้าทำว้าวของข้าขาด! เจ้าต้องชดใช้ให้ข้า!"

เล่อเยวี่ยอมไม่พอใจ เขาพลิกตัวแล้วลุกขึ้น "ว้าวปลาของตัวนี้ ข้าเก็บได้จากบนต้นไม้ด้านนอก มีสิทธิ์อันใดมาบอกว่าเป็นของเจ้า"

รูปร่างของเขาสูงกว่าเจ้าตัวเปี้ยกตรงหน้า เจ้าตัวเปี้ยกจึงต้องเงยหน้าถึงจะจ้องมองเขาได้ "มันเป็นของข้า! ว้าวตัวนี้ท่านพอทำให้ข้าตอนที่ข้าเล่นมันลอยไปติดบนต้นไม้ใหญ่ ด้านหลังว้าวเขียนอักษรเยวี่ไว้หนึ่งตัวเป็นชื่อของข้า หากเจ้าไม่เชื่อก็พลิกดูสิ!"

เล่อเยวี่พลิกว้าวดูก็เห็นว่าด้านหลังมีอักษรคำว่าเยวี่ตัวใหญ่ เขียนอยู่จริง ๆ แต่เขายังคงยึดดอ "เขียนอักษรเยวี่ไว้แล้วอย่างไร ชื่อของข้าก็มีอักษรเยวี่เหมือนกัน ข้าชื่อเล่อเยวี่ ข้าบอกแล้วว่าว้าวตัวนี้เป็นของข้า"

เจ้าตัวเปี้ยกเบะปาก ดวงตาทั้งสองข้างเริ่มมีน้ำคลอหน่วย "เจ้า... เจ้ารังแกข้า! ข้าจะฟ้องท่านพอ ให้ท่านพอมาตีเจ้า!"

เล่อเยวี่หมุนแขนเป็นวง "เจ้ากล้าหรือ ข้าเป็นวรยุทธนะ ทั้งยังเก่งกาจมากด้วย แล้วข้ายังใช้วิชาเกราะระฆังทองและภูษาเหล็กได้อีกไม้ของพ่อเจ้าดีข้าไม่เจ็บหรอก ก่อนที่เจ้าจะไปตะโกนเรียกท่านพอ ข้าจะต่อยเจ้าให้หิวปวดก่อน ดูซิว่าไม้ของพ่อเจ้ากับหมัดของข้า สิ่งใดจะร้ายกาจกว่ากัน!"

เจ้าตัวเปี้ยกกะพริบตาปริบๆ จากนั้นก็อ้าปากร้องไห้กระจองอแงเสียงดัง

เล่อเยวี่แลบลิ้น "สู้ไม่ไหวก็ร้องไห้ ไม่ได้เรื่อง!"

ว้าวที่อยู่ในมือก็คล้ายร้อนลวกมือ "ความจริง...ความจริงข้า..." เขาเงยมอง
บุรุษผู้อ่อนโยนตรงหน้า ในใจคิดจะยอมรับว่าตนเองนั้นพูดโกหก แต่แล้ว
ก็ยังฝืนกลืนคำพูดกลับลงไป

เขาจับว้าวแน่นพลางกัมหน้า ทันใดนั้นเองก็มีเสียงของอาจารย์
ดังขึ้นมาจากด้านข้าง "เล่อเยวี่ว ว้าวตัวนี้เจ้ากล้าเอาไปจริงๆ หรือ"

เล่อเยวี่วรีบทิ้งว้าวและคุกเข่าดังตบ "อาจารย์ ข้าผิดไปแล้ว"

เฮ่อจีจื่อเอ่ยด้วยน้ำเสียงเข้มงวด "อาจารย์สอนเจ้าว่าอย่างไร
คนไปปดมิใช่ชายชาติบุรุษ คนไร้สัจจะมิอาจเข้าสำนักเต๋า ยังไม่รีบขออภัย
ผู้มีพระคุณทั้งสองท่านอีก"

อันหลูจื่อที่ยืนอยู่ข้างๆ เฮ่อจีจื่อเอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า "พี่เฮ่อ ข้า
ไม่ยักรู้ว่าสำนักของท่านจะเชี่ยวชาญในเคล็ดวิชาของสำนักพุทธอย่างไร
เล่าหลิน กระทั่งวิชาเกราะระฆังทองและภูษาเหล็กก็ยังเคยฝึก"

ใบหน้าของเล่อเยวี่วเห่อร้อนขึ้นมา เขาหมอบลงบนพื้น รู้สึกละอาย
จนไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมา เหตุการณ์นี้ในท้ายที่สุดก็จบลงด้วยการที่เขา
ยอมรับผิดต่อเจ้าตัวเปี้ยกและบิดาอีกฝ่ายด้วยความจริงใจ บิดาของ
เจ้าตัวเปี้ยกเป็นคนดี บอกว่าเรื่องนี้เจ้าตัวเปี้ยกก็เป็นฝ่ายผิดก่อน ทั้งยัง
ขอรับรองอาจารย์แทนเล่อเยวี่วว่าอย่าลงโทษเขาอีกด้วย

อาจารย์ยอมไม่ฟังคำของบิดาเจ้าตัวเปี้ยก และลงโทษเล่อเยวี่ว
โดยการนำตัวเขาไปขังไว้ในห้องมืดเล็กๆ ในอารามกุยวีน ให้เขาคัดคัมภีร์
อยู่ที่นั่น เล่อเยวี่วหดหู่ยิ่งนัก ห้องมืดที่เขาถูกกักบริเวณก็คือห้องที่อาราม
กุยวีนไว้ใช้เก็บข้าวของจิปาเถ เล่อเยวี่วค้นเจอตอกไม้ไผ่จากข้างในนั้น
จึงใช้เวลาช่วงพักมือจากการคัดคัมภีร์มาประกอบว้าวนกนางแอ่นขึ้น
ด้วยตนเอง จากนั้นก็ใช้หมึกวาดลาย หลังจากพ้นการทำโทษ เล่อเยวี่วก็หัว
ว้าวนกนางแอ่นไปปล่อยที่เรือนส่วนหลังของอาราม จากนั้นก็ตระหนักว่า

ของที่ได้มาด้วยมือตนเองนั้นย่อมดีกว่า

ว่าวของเขาลอยขึ้นสูงมาก เล่อเยวี่นีกอย่างภาคภูมิใจว่า แม้ว่าวปลาทองของเจ้าตัวเปี้ยกนั้นจะมีสีสันสวยงาม แต่บินสูงสู่ว่านกนางแอ่นสีขาวดำของตนไม่ได้แน่

ตอนที่เขากำลังกระตุกด้ายก็พบว่าเจ้าตัวเปี้ยกผู้นั้นแอบอยู่ข้างหลัง ต้นท้อ กำลังดูตัวพลาทองของเขาอย่างจิดจระ และเมื่อรู้สึกได้ถึงสายตาของเล่อเยวี่นก็รีบหลบไปข้างหลังต้นไม้ทันที

เล่อเยวี่นชำเลื่องมองอีกฝ่าย ก่อนพูดด้วยเสียงหยาบกระด้าง "นี่ เจ้าอยากเล่นหรือ"

ครั้นเห็นเจ้าตัวเปี้ยกหดตัวอยู่หลังต้นไม้ไม่ส่งเสียง เล่อเยวี่นจึงดึงว่าวมาใกล้ต้นท้อแล้วยื่นแกนด้ายที่อยู่ในมือให้ "นี่ ถ้าเจ้าอยากเล่น ข้าก็จะให้ยืมเล่นสักเดี๋ยวนะ"

เจ้าตัวเปี้ยกชะโงกหน้ามาและเงยมองเขาตาปริบๆ ดวงตาของเจ้าตัวเปี้ยกทั้งใหญ่และเป็นประกาย งดงามคล้ายกับดวงจันทร์จริงๆ เจ้าตัวเปี้ยกยื่นมือออกไปอย่างลังเลและรับแกนด้ายในมือเล่อเยวี่นมาอย่างช้าๆ ด้วยความขลาดกลัว

เล่อเยวี่นนั่งลงใต้ต้นไม้ เมื่อเห็นเจ้าตัวเปี้ยกดึงว่าววิ่งไปวิ่งมาอย่างสนุกสนานก็เขิดคางขึ้น "นี่ ว่าวของข้าบินได้สูงมาก สูงกว่าวปลาทองของเจ้าตัวนั้นใช่หรือไม่"

เจ้าตัวเปี้ยกพยักหน้าด้วยความตื่นเต้น

เล่อเยวี่นยิ้มอย่างมีความสุข เจ้าตัวเปี้ยกวิ่งมาช้าๆ เขา "ข้าชื่อเสี่ยวเยวี่นเสี่ยว เจ้าชื่ออันใดหรือ"

เล่อเยวี่นเอ่ย "ข้าเคยบอกเจ้าไปแล้ว ข้าชื่อเล่อเยวี่น" เขาหยิบกิ่งไม้มาเขียนอักษรคำว่าเล่อเยวี่นบนพื้น เจ้าตัวเปี้ยกยกอายนั่งลงมองชื่อที่อยู่

บนพื้น จากนั้นก็กะพริบตามองเขา "อักษรเยวี่ของเจ้าคือเยวี่ที่มาจาก แคว้นอู่เยวี่ มิใช่เยวี่ที่มาจากดวงจันทร์เสียหน่อย"

เล่อเยวี่กระแอม "ข้า...นี่คือชื่อจริงของข้า แต่ข้ายังมีฉายาอื่นอีก ฉายาของข้าก็คืออักษรเยวี่ที่มาจากดวงจันทร์ ข้าชื่อต้าเยวี่"

เจ้าตัวเปี้ยกเบิกตากว้างมองเขา เล่อเยวี่ยี้ดอกขึ้นมา "เอาอย่างนี้ ข้าอายุมากกว่าเจ้า ข้าชื่อต้าเยวี่ เจ้าชื่อเสี่ยวเยวี่เลี้ยง เพราะฉะนั้น นับแต่วันนี้เป็นต้นไปเจ้าคือน้องชายของข้า ข้าจะดูแลเจ้าเอง ว่าอย่างไร ข้าเป็นवरยุทธ์ เจ้าจะไม่ถูกใครรังแกแน่นอน"

เจ้าตัวเปี้ยกกะพริบตา "น้องชายคือสิ่งใด"

เล่อเยวี่อธิบาย "ก็คือพี่น้อง คล้ายๆ กับสหยา ข้าแก่กว่าเจ้า ดังนั้น ข้าก็จะปกป้องเจ้า"

เจ้าตัวเปี้ยกคล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ แต่ในที่สุดก็พยักหน้า อย่างหนักแน่นหลังเล่อเยวี่สาธยายโน้มน้าว

"อืม ดีๆ"

นับตั้งแต่นั้นเล่อเยวี่กับเจ้าตัวเปี้ยกเสี่ยวเยวี่เลี้ยงก็กลายเป็น เพื่อนเล่นกัน เขาเห็นเสี่ยวเยวี่เลี้ยงเป็นพี่น้องด้วยใจจริง มีของเล่นสนุกๆ ก็แบ่งให้เสี่ยวเยวี่เลี้ยง และก็มีมักจะพาอีกฝ่ายไปเล่นว้าวบ่อยๆ

ในที่สุดก็ถึงวันที่เล่อเยวี่จะต้องกลับสำนักชิงชาน ตอนที่เขา ไปหาเสี่ยวเยวี่เลี้ยงเพื่อบอกลา ก็ถือโอกาสมอบว่าวนกนางแอ่นให้ เสี่ยวเยวี่เลี้ยงเป็นที่ระลึก เสี่ยวเยวี่เลี้ยงร้องไห้จนผ้าเช็ดหน้าทั้งสองผืน แขนเสื้อของตนเอง รวมไปถึงแขนเสื้อของเล่อเยวี่นั้นเปียกชุ่ม

เล่อเยวี่เอ่ยด้วยเสียงหยาบกระด้าง "เจ้าอย่าร้องไห้ ลูกผู้ชาย ที่แท้จริงไม่ควรเสียน้ำตาง่ายๆ ข้าเพียงกลับบ้านเท่านั้น พวกอาจารย์ มักบอกว่าหากวันหน้ามีวาสนาจะต้องได้เจอกันแน่!"

เสี่ยวเววี่เสียงพูดอันใดสักอย่างขณะสะอึกสะอื้น แต่เพราะร้องไห้หนักเกินไปจึงฟังอู้ทำให้เล่อเววี่ได้ยินไม่ชัด ตอนนั้นเองได้มีดรุณีหลายคนวิ่งเข้ามา หนึ่งในนั้นร้องอุทานพลางร้องเสี่ยวเววี่เสียงออกมาจากเบื้องหน้าเล่อเววี่ "ตายแล้วคุณหนู ไยจึงร้องไห้จนกลายเป็นเช่นนี้ แล้วเหตุใดถึงได้แต่งกายเหมือนเด็กผู้ชายหนีออกมาเล่นละเจ้าคะ นายท่านกับสุหยินกำลังรอคุณหนูไปกินข้าวอยู่"

เล่อเววี่ราวกับถูกสายฟ้าฟาดลงที่กลางกระหม่อม เขายืนอยู่ที่เดิมอย่างทิ่มทื่อ มองดูเสี่ยวเววี่เสียงที่ร้องไห้เสียงดังสะเทือนฟ้าถูกดรุณีเหล่านั้นดึงมือพาไป

คุณหนู...

คุณหนู คุณหนู คุณหนู คุณหนู...

เขาเห็นเจ้าตัวเปี้ยกเป็นน้องชาย แต่เสี่ยวเววี่เสียงที่วิ่งไปวิ่งมากับเขาตลอดหลายวันมานี้กลับเป็นเด็กหญิง!

เขาถึงกับเห็นเด็กหญิงเป็นน้องชาย!

อ้าก!

เล่อเววี่คล้ายถูกสายฟ้าฟาดจนหัวไหม้ และออกจากห้องใจไปพร้อมกับอาจารย์ด้วยสติเลือนลอย

หลายปีให้หลัง เสี่ยวเววี่เสียงและว่วนางงแอ่นตัวนั้นก็ถูกเขาโยนทิ้งไว้ในซอกมุมหนึ่งของความทรงจำ คิดไม่ถึงว่าในวันนั้นมันจะถูกพูดถึงขึ้นอีกครั้งและพวกเขาจะได้พบกันอีกครั้ง กลายเป็นสายฟ้าที่ฟาดลงมายังกลางกระหม่อมเขาอีกครั้ง

บุตรธิดาของจักรพรรดิเสนาบดีถ่านไถ ว่าที่ชายารัษฎายาท ก็คือเสี่ยวเววี่เสียงน้องชายในวันวานของเขา โลกนี้ช่างน่าเหลือเชื่อมากเกินไป

แล้วจริงๆ

คิดไม่ถึงว่าเสี่ยวเยวี่ยเสียดิบโตแล้วจะ...คงมาถึงเพียงนี้
เล่อเยวี่ยไม่รู้ว่าตนเองนึ่งงั้นไปนานเท่าใด ได้ยินเพียงคำพูดที่หลุด
ออกมาจากปากของตน "แค่ๆ...เจ้า...เปลี่ยนไปค่อนข้างมาก..."

ดวงตาทั้งสองข้างของถานไถหงยเยวี่ยยังคงโค้งลงราวจันทร์เสี้ยว
"ท่านไม่ค่อยเปลี่ยนไปนัก ดังนั้นตอนที่ท่านบอกชื่อแซ่วันนี้ ครูเดียว
ข้าก็เดาได้ว่าเป็นท่าน แต่ด้วยไม่แน่ใจนักจึงไม่กล้าเรียก ถึงได้ให้वानให้
รั่วซานช่วยเชิญท่านมา"

พูดตามสัจย์จริง เมื่อต้องเผชิญกับถานไถหงยเยวี่ยที่อยู่ตรงหน้า
เล่อเยวี่ยยังไม่รู้ว่าควรทำตัวอย่างไรดี

โชคดีที่ลวีหั่วฮูหยินพูดแทรกด้วยสีหน้าประหลาดใจ "ที่แท้
คุณหนูถานไถกับพ่อหนุ่มเล่อเยวี่ยก็รู้จักกันนี่เอง"

ถานไถหงยเยวี่ยผงกศีรษะเล็กน้อย ในดวงต่ายังคงเจือด้วยรอยยิ้ม
"เจ้าคะ เคยพบกันเมื่อตอนเด็กๆ ขณะที่ไปอารามกุยอว้นในหวังโจวกับท่านพ่อ
ตอนนั้นท่านพ่อข้าเพิ่งจะเป็นข้าหลวงตรวจการ ได้รับพระราชโองการให้ไป
ตรวจตราที่แถบเจียงเจ้อ"

ลวีหั่วฮูหยินถึงได้เข้าใจในทันใด

ความทรงจำของเล่อเยวี่ยที่มีต่อบิดาของเสี่ยวเยวี่ยเสียดั้นนั้นเลื่อนราง
นัก จำได้เพียงว่าบิดาของเสี่ยวเยวี่ยเสียดั้นในตอนนั้นไม่นับว่าแก่เท่าใด
อายุอานามราวๆ สามสิบปี สง่างามโดดเด่น ปฏิบัติต่อผู้คนอย่างสุภาพยิ่ง
คิดไม่ถึงว่าจะได้เป็นอัครมหาเสนาบดีในวันนี้ เล่อเยวี่ยลอบถอนหายใจ
ที่แท้ข้าก็มีโชคได้พบกับบุคคลสูงศักดิ์ตั้งแต่เด็กหรือนี่

ถานไถหงยเยวี่ยเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ว่านกนางแอ่นตัวนั้นข้าปล่อยมัน
ทิ้งไว้อยู่นานมาก สุดท้ายก็ถูกความชื้นจนพังไปแล้ว แต่ว่าตัวอื่นที่ได้เล่น

หลังจากนั้นไม่มีตัวใดที่ลอยได้สูงเหมือนกับมันอีกเลย"

เจ้าหยวนเห็นบรรยากาศระหว่างเล่อเยวี่กับถ่านไถหงยเยวี่ สว่างไสวเป็นประกายขึ้นมาอีกครั้ง ก็ชำเลื่องมองหลินซึ่งอย่างกังวล

ลวีหวัชฐหิณิกกล่าว "ท่านทั้งสองได้มาพบกันอีกครั้ง และ จอมยุทธ์น้อยเล่อก็ได้ช่วยเหลือคุณหนูถ่านไถไว้ เรียกได้ว่าไม่มีใครคาดคิดจริงๆ" จากนั้นก็ละสายตาทันไปมองเล่อเยวี่ "อ้อใช่ จอมยุทธ์น้อยเล่อ เจ้ามาร่วมงานเลือกคุณในครั้งนี จะให้คุณหนูถ่านไถช่วยท่านกล่าวคำชื่นชม ต่อหน้าท่านหญิงสักหน่อยดีหรือไม่"

เล่อเยวี่ชะงักไป ก่อนจะเอ่ยด้วยรอยยิ้มผิดๆ "ข้าขอสู้ด้วยการ ฟังพาดนเองดีกว่าขอรับ เช่นนี้จึงจะยุติธรรม"

ถ่านไถหงยเยวี่เอ่ย "ฮุหิณิพุดถูก ข้าจะช่วยพูดเรื่องดีๆ ของท่าน ให้มากขึ้น"

ลวีหวัชฐหิณิกยิ้มขึ้นมา "หากจอมยุทธ์น้อยเล่อได้เป็นราชบุตรเขย จริงๆ คุณหนูถ่านไถได้เป็นชายารัชทายาท และได้รับแต่งตั้งเป็นอัศวมเหสี ในอนาคต นั่นคงเป็นเรื่องที่น่ายินดียิ่งแล้ว"

หลังทั้งสองคนได้ยินคำพูดประโยคนี้ก็ต่างเงิบกันไปครู่หนึ่ง ถ่านไถหงยเยวี่หลุบตาลง "ยามนี้ดีแล้ว เพราะได้พบสหายเก่าจึงดีใจ เกินไป ทำให้รบกวนเวลาพวกท่านมานาน"

เล่อเยวี่ลุกขึ้นยืน "เอ่อ...ใช่ คือว่า...ดีแล้ว พวกเราขอตัวลาก่อน ดีกว่า เจ้า...คุณหนูถ่านไถกับลวีหวัชฐหิณิเชิญพักผ่อนเร็วหน่อยเถอะ ขอรับ"

เขาลุกขึ้นโดยเร็ว แต่ทันใดนั้นที่ได้ที่ใครงักก็เจ็บแปลบคล้ายถูกเข็มทิ่ม จนอดไม่ได้ที่จะร้องขึ้นมาเบาๆ

หลินซึ่งรู้สึกถึงความผิดปกติของเล่อเยวี่ได้อย่างรวดเร็ว จึงขมวดคิ้ว

ถาม "เล่อเยวี่ เจ้าเป็นอันใด บาดเจ็บตรงที่ใดหรือไม่"

ถานไถหรงเยวี่ได้ยื่นมือมาด้วยความเป็นห่วง

เล่อเยวี่โบกมือพลางเอ่ย "ไม่เป็นไรๆ อาจเพราะเมื่อครู่ลูกวิ่งไปหน่อย"

ลวี่หั่วฮูหยินลุกขึ้นกล่าวว่า "นั่นสิ จอมยุทธ์น้อยเล่อร้องอยู่ก่อนเกิด ด้านหลังจากบังลมมีจิกเม็ดบัวใส่ไปเหอ* อุ่นๆ ซ้ำเข้าครวลงมือตัมด้วยตัวเอง หากจอมยุทธ์น้อยเล่อและอีกสองท่านไม่รีบร้อน ลองชิมสักชามแล้วค่อยไปเกิด ถือเสียว่าเป็นมื่อตึกก็แล้วกัน"

เล่อเยวี่รู้สึกตกใจอยู่บ้าง จะให้รังกินจิกอยู่ที่นี่ดูเหมือนว่า... จะไม่ค่อยเหมาะสม...คงเป็นเพราะว่าลวี่หั่วฮูหยินเป็นเจ้าของสำนัก การกระทำจึงไม่ค่อยเกรงใจผู้อื่นนัก ถานไถหรงเยวี่เองก็ตกใจเล็กน้อย ทว่าลวี่หั่วฮูหยินได้กล่าวรั้งไว้อย่างจริงจัง

"ฝีมือการทำอาหารของข้าอาจไม่นับว่าดีนัก แต่หวังว่าพวกท่านจะรับคำเชิญ"

พูดถึงเพียงนี้แล้วจะไม่ไว้หน้าฮูหยินก็คงไม่ดีนัก เล่อเยวี่ เจาหยวน และหลินชิงจึงรั้งอยู่กินจิกเม็ดบัวใส่ไปเหอกันคนละชาม

จิกเม็ดบัวใส่ไปเหอเป็นเพียงจิกธรรมดาๆ เท่านั้น ไม่ได้มีวัตถุดิบพิเศษอันใดและก็ได้ไม่มึรสชาติพิเศษอันใดเช่นกัน ทว่าเล่อเยวี่กลับรู้สึกว่าการอาหารอันโอชะทั้งหมดในงานเลี้ยงคือนั่นล้วนเทียบจิกชามนี้ไม่ได้สักนิด

เจาหยวนได้กินเป็นครั้งแรก มันจึงทอดขามไว้และกินอย่างเอร็ดอร่อย ระหว่างนั้นวิหคน้อยได้กระโดดมายังข้างชามมันและจิกกินกลับไปเหอกับเม็ดบัวที่อยู่ในชาม หลังจากกินเสร็จวิหคน้อยก็กระโดดขึ้นบ่าเจาหยวน

* ไปเหอหรือแปะอะ (เหง้าลิ้น) เป็นสมุนไพรจีนอย่างหนึ่ง มีสรรพคุณบำรุงลำไส้และกระเพาะอาหาร ระบายประสาท บำรุงปอด

แล้วใช้คอเสื้อเจาหยวนเช็ดจะงอยปากที่เป็นโน้จิก

หลังจากกินโจ๊กเสร็จ พวกเล่เอวียก็กล่าวลา สาวใช้ที่นำทางมา เมื่อครู่ยกโคมไฟขึ้นมาอีกครั้งและนำทางพวกเขาออกไป

วิحن้อยยังคงเกาะติดอยู่บนบ่าของเจาหยวน แม้จะออกจากจวนฮ่องแล้วก็ยังไม่วางมือ เมื่อเดินมาถึงตรอกยาวที่เชื่อมจากจวนฮ่อง ทะลุไปยังเรือนพักรับรอง มองซ้ายขวาไม่มีคนแล้ว เจาหยวนถึงได้จับมันอย่างระมัดระวังและดึงออกจากบ่า ก่อนจะเกลี้ยกล่อมเสียงเบาว่า "เจ้ากลับไปเถอะ"

วิحن้อยหดคอแล้วปิดตาลง แสร้งว่าตนเองกำลังหลับ

เจาหยวนเกลี้ยกล่อมอีกครั้ง "หากเจ้าไม่กลับไป เจ้านายของเจ้าจะโกรธเอา แล้วจะมาโทษว่าพวกเราลักพาตัวเจ้าไปนะ"

หลินชิงยืนนิ่งออกไปสะกิดหัวของวิحن้อย "นี่ เจ้าเป็นตัวเมียหรือ"

หวงหลิงที่ลอยอยู่กลางอากาศเหนือศีรษะเอ่ยด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง "อาหวง กลับมา!"

พูดถึงสิ่งใดสิ่งนั้นก็มาจริงๆ

หวงหลิงร่อนลงตรงหน้าเจาหยวนแล้วฉกวิحن้อยไปจากมือ จากนั้นนางก็เคาะที่หัวของวิحن้อยหนักๆ สองที "เจ้าจะทำให้ข้าขายหน้าไปจนถึงที่ใดกัน!"

วิحن้อยร้องจ๊ับๆ อย่างรำเริง

หลินชิงบอกกับหวงหลิงว่า "ขอร้องละ เจ้าดูแลมันให้ดีๆ หน้อยอย่าให้มันพ้นผ่านสงเดช โชคดีที่เจอพวกข้า หากเป็นคนอื่นละก็ ไม่แน่ว่าอาจลักพาตัวมันไปนานแล้ว"

หวงหลิงจ้องมองเจาหยวนด้วยใบหน้าเย็นชา "อาหวงมิใช่ตัวเมีย"

เจาหยวนตกตะลึง ฮะ?

หวงหลิงเซิดปลายคาง "มันเป็นตัวผู้ เด็กหญิงของเผ่าหงส์เรา ไม่มีทางลดตัวลงไปหาพวกเจ้าหรอก โดยเฉพาะลดตัวให้เผ่ามังกร มังกรทั้งโขงเหล่าทั้งหยาบกระด้าง พญาหงส์ส่งงามสูงส่งกว่ามังกรไม่รู้ตั้งกี่เท่า"

เจาหยวนกะพริบตา หวงหลิงกำลังด่าว่าเผ่ามังกรอยู่แท้ๆ แต่อาจเพราะนางเป็นเด็กสาว เจาหยวนจึงไม่โกรธ ทั้งยังรู้สึกหวงหลิงค่อนข้างน่ารัก

หลินชิงฟันเส้นผมที่ยาวมาถึงหน้าอก "ข้าจะบอกเจ้าให้รู้ไว้นะ เด็กหญิงของเผ่ากิเลนเรารวมถึงเผ่าเต่าเองก็ไม่ชอบหงส์ตัวผู้ของพวกเจ้า อย่าว่าแต่เรื่องนิสัยร้ายกาจเสื่อมทรามเลย แค่รสนิยมก็เกินทนแล้ว เป็นตัวผู้แต่กลับชอบสวมเสื้อผ้าสีแดงทั้งตัว" คือนี่นางอัดอันไฟโทสะไว้เต็มท้อง เวลานี้หวงหลิงมาชนปากปล่องภูเขาไฟของนางพอดี นับว่าหงส์น้อยตัวนี้เคราะห์ร้ายเสียแล้ว

หวงหลิงถูกนางแทงใจดำจนเด่นเร้า "พี่เพิ่งถล่มซุ่มสีแดงได้ส่งงามที่สุด ไม่เหมือนกิเลนตัวเมียบางตัวที่สวมสีแดงฉูดฉาดบาดตายิ่งนัก"

หลินชิงงใจลากเสียงยาว "ฉูดฉาดบาดตาก็ยังดีกว่าผู้ชายอ่อนแอ"

หวงหลิงโมโหจนตัวสั่นระริก "เจ้าน่ะสิอ่อนแอ! พี่เพิ่งถล่มองอาจที่สุด!"

หลินชิงกระตุกมุมปาก "ข้าอ่อนแอ? เดิมทีข้าก็เป็นสตรีอยู่แล้ว ชอบคุณเจ้าที่ชมว่าข้าสวยหยาดเยิ้ม พี่เพิ่งถ่มท้องอาชญาของเจ้านั่นนะ ยังตกเป็นรองข้า แล้วก็เพราะสายตาของเด็กหญิงในเผ่าหงส์ของพวกเจ้า มองท่าทางเช่นนั้นว่า 'สูงส่ง' นั่นแหละ ถึงได้ชื่นชอบพวกหงส์ตัวผู้ได้ลง!"

เล่อเยวี่ลูบหน้าผากและสบตากับเจาหยวนแวบหนึ่งโดยไร้คำพูด เด็กหญิงทะเลาะกันช่างไร้สาระจริงๆ

หวงหลังกระต๊อบทำอย่างไม่พอใจ "ก็เล่นดูขนาดบาดตาอย่างเจ้า ก็เหมาะแล้วที่จะชอบแค้นมนุษย์พรรคนี้ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่ชอบเจ้า เลย!"

สีหน้าหลินชิงพลันดำมืด

หวงหลังพูดต่ออย่างไม่มียั้ง "มนุษย์ที่เจ้าชอบ เขาก็ชอบแม่นาง ที่เผ่าหงส์ของพวกเราเลือก นี่ก็ย่อมเป็นเรื่องธรรมดา แม้คุณหนูถ่านไถ จะเป็นมนุษย์ แต่กลับอ่อนโยน งดงาม และสูงส่ง ตอนที่กลืนอย่างเจ้า กลายร่างเป็นคนก็ดูดูขนาดบาดตา หากคืนร่างเดิมละก็ ฮ่าๆ คงทำให้ มนุษย์ตกใจตายได้ทีเดียวเชียว!"

หลินชิงถลึงตา เลื้อยวิ่งพลันตึงมือนางไว้ "ตึกมากแล้ว พวกเรา รีบกลับกันเถอะ ยังต้องเอามือตึกไปให้อังเจ้ออีก"

หลินชิงอัดอันจนใบหน้าแดงเถือกและเบือนหน้าหนีไม่มองเล่อเยวี่ เล่อเยวี่แส้มองนางอย่างประหลาดใจ "เหตุใดหน้าของเจ้าถึงได้ เหมือนจะพ่นไฟอย่างนั้นเล่า" เขายิ้มขึ้นมา "แต่ว่าก็เล่นพ่นไฟก็น่ารักดี ข้าชอบ"

หลินชิงวิ่งไป ก่อนจะค่อยๆ หันหน้ากลับมา เห็นรอยยิ้มของเล่อเยวี่ ดูเย็นสบายดังสายลมยามราตรี

เล่อเยวี่หันไปพูดกับหวงหลังว่า "เจ้าเองก็รีบกลับไปพักผ่อนเถอะ" จากนั้นก็พาหลินชิงเดินจากไป

หลินชิงกัดริมฝีปากเดินตามหลังเล่อเยวี่ แต่ไรมานางชอบปะทะ อยู่ข้างหน้า เคยชินกับการปกป้องผู้อื่น ทว่าพอเล่อเยวี่ตึงนางไว้ นาง ก็รู้สึกได้ถึงความสุขจากการถูกปกป้อง ความสุขนี้...นางอยากได้มากขึ้น อีกหน่อย

หวงหลิงจับวิหคน้อยไว้แล้วลอยขึ้นสู่เวหากลับไปยังจวนซึ่งจวนต้อง
เมื่อนางจากไปไกลแล้ว อีกด้านหนึ่งของตรอกยาวก็มีเงาร่างสีดำ
เคลื่อนผ่าน จากนั้นก็หายเข้าไปในเงามืดตรงมุมถนน

หลินชิงและเจาหยวนสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายมนุษย์ร้ายๆ แต่กลับ
ไม่สนใจ คิดว่าเป็นเพียงคนที่บังเอิญผ่านมาเท่านั้น

เงาสีดำจับจ้องแผ่นหลังของพวกเขาเลื้อยเยื้อที่ไกลออกไปเรื่อยๆ วันนี้
เขาได้รับคำสั่งเพียงให้ออกมาสืบข่าวเท่านั้น คิดไม่ถึงว่าจะได้เจอเรื่อง
ประหลาดอย่างการที่คนข้างกายของผู้ซื้อจื่อพูดกับอากาศอยู่ในตรอก
คนผู้นี้มีเบื้องหลังไม่ธรรมดาเป็นแน่ จำเป็นต้องรีบกลับไปรายงานให้
เจ้านายทราบ และจับตาดูให้มากหน่อย

กว่าจะกลับมาถึงเรือนพักรับรองก็ตึกมากแล้ว เล่อเยวี่ยทนเรื่องที่
เหนียวเหนอะหนะทั้งตัวไม่ไหวจึงลากเจาหยวนไปแช่น้ำที่โรงอาบน้ำ
ด้วยกัน โรงอาบน้ำที่นี้เปิดตลอดเวลาไม่ว่าจะกลางวันหรือกลางคืน เรื่องนี้
ทำให้เล่อเยวี่ยชอบมาก

เวลานี้ย่างเข้ายามสาม นอกจากบ่าวอาวูโสของโรงอาบน้ำแล้ว
ก็มีเพียงเล่อเยวี่ยกับเจาหยวนเท่านั้น ในสระใหญ่และสระเล็กล้วนเป็น
น้ำสะอาดที่เปลี่ยนใหม่ พวกเขาเข้าไปแช่สระในห้องเล็ก เล่อเยวี่ย
พึงชอบสระพลางพ่นลมหายใจอย่างสบายอารมณ์

หลังจากที่ต่างฝ่ายต่างถอนหลังให้กันเสร็จ จู่ๆ เล่อเยวี่ยก็ดึงเจาหยวน
มาดูซ้ายดูขวาอย่างละเอียด ก่อนจะบิบน้ำมัน เจาหยวนงุนงง เล่อเยวี่ย
หัวเราะเหอะๆ แล้วพูดว่า "ข้ากำลังคิดอยู่ว่าเมื่อเจ้าโตแล้วจะรูปร่าง
เป็นอย่างไร" จากนั้นเขาก็กลับไปแช่ในสระต่อแล้วเอาผ้าชุบน้ำร้อนๆ วางไว้
บนศีรษะ "แต่กว่าเจ้าจะโตคงต้องใช้เวลาอีกหลายปี ไม่น่าว่าตอนข้าเป็น

ตาแก่หนดขาวแล้ว เจ้าก็อาจจะยังตัวโตเท่าตอนนี้อยุ่ก็ได้"

เจ้าตัวเปี้ยกในวันวานยังสลัดคราบกลายเป็นแม่นางผู้งดงามได้
ไม่ว่าในอนาคตมั่งกรังก็อาจจะเปลี่ยนไปจนเหนือจินตนาการ

เจ้าหยวนถามเสียงเบา "เจ้ากำลังคิดถึงถานไถหลงเยวี่อยู่ใช่ไหม"

เล่อเยวี่พยักหน้าและถือโอกาสเล่าให้เจ้าหยวนฟังว่ารู้จัก
ถานไถหลงเยวี่ได้อย่างไร

เจ้าหยวนเข้าใจได้ในทันทีว่าเหตุใดเล่อเยวี่เห็นถานไถหลงเยวี่
แล้วถึงมีท่าทางเช่นนั้น อืม เรื่องระหว่างเล่อเยวี่กับถานไถหลงเยวี่ก็คือ
เหมยเซียวม้าไม้ไผ่* ที่มนุษย์เรียกกันใช่หรือไม่ มันอดกังวลแทนหลินซึ่ง
ขึ้นมาไม่ได้ "เจ้า...ชอบถานไถหลงเยวี่ใช่ไหม"

เล่อเยวี่มุ่นคิ้วจ้องมัน "เหตุใดทุกครั้งที่เราเจอผู้หญิงเจ้าถึงเอาแต่
ถามประโยคนี้" ตอนเจอหลินซึ่งก็ถาม ตอนเจอแม่นางภูตกระต่ายก็ถาม
ตอนเจอตานหญิงก็ถาม ตอนเจอถานไถหลงเยวี่ก็ยิ่งไปกันใหญ่ ถาม
ติดๆ กันเสียหลายรอบ คิ้วของเล่อเยวี่ผูกแน่นเป็นปม "เจ้าคิดว่าข้าเหมือน
คนบ้าสตรีหรือ"

เจ้าหยวนหดตัวลงไปในน้ำ "เปล่า ข้า...ข้าแค่คิดว่าเจ้ากับ
ถานไถหลงเยวี่รู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก..." และทุกครั้งที่เจ้ามองนางก็มักจะ
ตาค้างด้วย

เล่อเยวี่ถอนหายใจ "นางเป็นบุตรสาวของอัศวินหาเสนาบดี มิใช่
เด็กหญิงธรรมดาๆ การเป็นชายารัชทายาทเหมาะสมกับนางมากกว่า"

เจ้าหยวนพูดออกหน้าอย่างระมัดระวัง "อืม หลินซึ่งยังดีกว่า"

เล่อเยวี่หัวเราะ "หลินซึ่งยังเป็นไปไม่ได้ นางเป็นเทพิกเลิน ข้า
เป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น ช่วงเวลาที่พวกเจ้ารู้สึกว่าจะกะพริบตา

* เหมยเซียวม้าไม้ไผ่ เป็นสำนวน หมายถึงผู้ชายกับผู้หญิงที่รู้จักและเป็นเพื่อนเล่น สนทนกันมาตั้งแต่เด็ก

ข้าก็จะกลายเป็นคนชราแล้ว" เขาบีบหน้ามังกรไว้อีกครั้ง "ปีนี้เจ้าอายุ เก้าสิบกว่าปีแล้วสินะ มนุษย์ผู้หนึ่งมีชีวิตจนเติบโตใหญ่ได้เท่าเจ้านับว่า เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์นัก อย่างข้าอาจจะไปพบพญายมก่อนอายุเท่าเจ้า ก็เป็นไปได้"

ในใจเขาหยวนรู้สึกหนักอึ้งอยู่บ้าง มันใช้มือจับแขนเล่อเยวี่ เล่อเยวี่ก็ตีมือมันเบาๆ "ไม่ต้องทำหน้าอย่างนี้ มนุษย์อย่างพวกเรา ยังมีลูกหลาน ผ่านไปอีกสักสิบกว่าปีลูกหลานข้าก็จะกลายเป็นชายชาติรัก อีกคนหนึ่งแล้ว!"

ลำบากมาหนึ่งวันหนึ่งคืน เล่อเยวี่จึงเหนื่อยล้ามากและจับหลับไป ขณะเข่ออยู่ในน้ำร้อน เขาหยวนเองก็หลับอยู่ข้างๆ โดยไม่รู้ตัวเช่นกัน

หน้าห้องเล็กมีคนผู้หนึ่งเดินผ่าน เมื่อคนผู้นั้นเหลือบเห็นด้านใน ก็พลันชะงักเท้าค้างอยู่ที่ข้างประตู

คิดไม่ถึงว่าหลังจากเขารายงานเจ้านายเสร็จและแวะมาอาบน้ำ ก็ยังได้ค้นพบความลับอันน่าตื่นตะลึงอีกเรื่องหนึ่ง

เล่อเยวี่หลับพิงขอบสระ บนปากของเขาที่อยู่เหนือผิวน้ำมีสิ่งของ รูปร่างคล้ายงูสีทองจางๆ ยาวไม่ถึงข้อเกาะอยู่ ผิวก้นของมันยังกระเพื่อม น้อยๆ...นี่เป็นสิ่งที่ชีวิต มิใช่สิ่งของ

แม้มันจะตัวเล็กมาก แต่เขาก็ยังคงมองออกมาว่ามันคือสิ่งที่คงอยู่มา ตั้งแต่อดีตกาลและถูกจัดให้เป็นสิ่งที่ต้องห้าม...

มังกร

เป็นมังกรยาววิสัยตัวหนึ่ง

ในยามราตรีนี้ หลินชิงกำลังฝัน

นางฝันเห็นตนเองยืนอยู่เบื้องหน้าตำหนักหลังหนึ่ง ผู้คนที่สวม

ชุดคลุมสีแดง สีน้ำเงิน สีเขียว บนศีรษะสวมหมวกขุนนางสีดำปีกกว้าง
ในมือถือป้ายงาช้างแผ่นหนึ่ง ต่างพูดคุยกันเสียงแข็งแชน้อยในตำหนัก ทว่า
บัลลังก์ซึ่งอยู่ยังจุดสูงสุดนั้นว่างเปล่า

'เหตุใดฝ่าบาทจึงไม่มาว่าราชการอีกแล้วเล่า'

'ได้ยินว่ามีพระคมาแห่งยุทธภพปรากฏตัวออกมา ฝ่าบาทจึงออกไป
ผดุงธรรม เฮ้อ...ราชสำนักไร้เจ้าแผ่นดินควรทำอะไรดี'

'อัครมหาเสนาบดีผู้อยู่ที่ใด'

'ในวัดพุทธที่เจียงหนานชุดเจอแผ่นศิลาโบราณ อัครมหาเสนาบดีผู้จึง
ออกเดินทางไปสังเกตการณ์ที่เจียงหนานตั้งแต่เมื่อวานแล้ว'

'แม่ทัพลี้วก็ไม่อยู่หรือ'

'เพื่อให้ราษฎรค้ำมีสงครามน้อยลง วันก่อนแม่ทัพลี้วจึงไปที่ชายแดน
ใช้หลักธรรมแห่งเต๋าขัดเกลาราวป่าเถื่อนของแคว้นข้างเคียง'

เสียงรบกวนนี้ยังคงดังกรียวกราวจนในหัวของหลินชิงเริ่มมีเสียงว๊ิงๆ
ตอนนั้นเองนางถึงได้ยินเสียงถอนหายใจแทบพรวดเสียงหนึ่ง

'อีกไม่นาน ราชวงศ์จะต้องสูญสิ้นแน่!'

หลินชิงหมายจะเข้าไปฟังต้นเสียงให้ชัดขึ้นสักหน่อย ก็มีเสียง
คนกำลังร้องเรียกซ้ำๆ ดังแว่วมา 'อัครมเหสีเพคะ อัครมเหสี...' หลินชิง
อดหันไปมองไม่ได้ แต่หันไฉนรอบๆ ก็ปรากฏโหล่มอกหนา ภาพเบื้องหน้า
พลันเลื่อนราง ตำหนักใหญ่ที่นางอยู่หายไป และตัวนางก็มาปรากฏอยู่
กลางสวนดอกไม้อันโอ้อ่า หมู่ภมรบินตอมดอกเส้าเย่าสีแดงอ่อนที่อยู่
ตรงหน้า

เสียงนั้นยังคงร้องเรียกอยู่ 'อัครมเหสี อัครมเหสีเพคะ...'

นางเพ่งมอง ผู้ที่ร้องเรียกนั้นเป็นดรุณีสวมชุดนางกำนัลสีชมพูอ่อน
ทำผมทรงมวยคู่ กำลังวิ่งมาทางนาง

'อัครมเหสี อัครมเหสีเพคะ...'

หลินชิงงุนง มีกำลังเรียกข่าอยู่หรือ เเงาร่างนั้นค่อยๆ วิ่งเข้ามาใกล้ ใกล้เข้ามา...ใกล้เข้ามา...วิ่งมาจนถึงเบื้องหน้าหลินชิง ทว่ากลับตรงทะเล ผ่านร่างนางไป รวากับว่านางเป็นเพียงไอหมอกกลุ่มหนึ่ง

'อัครมเหสีเพคะ อัครมเหสี...'

หลังพุ่มดอกไม้สีแดงเข้มมีเงาร่างสง่างามที่สวมมงกุฎหงส์อย่างก้าวออกมา 'มีเรื่องอันใดถึงรีบร้อนเช่นนี้'

ใบหน้าของเงาร่างนั้นถูกบดบังด้วยไอหมอก มองเห็นไม่ชัด ทว่า น้ำเสียงอันนุ่มนวลของนางนั้นคุ้นหูอย่างยิ่ง

'อัครมเหสีเพคะ ฝ่าบาทออกจากวังไปผดุงธรรมอีกแล้ว'

น้ำเสียงอันนุ่มนวลนั้นห้าวเราะพลางเอ่ย 'แต่ไรมาฝ่าบาทก็มีนิสัยเช่นนี้ ปล่อยพระองค์ไปเถิด'

'อัครมหาเสนาบดีผู้และแม่ทัพทั่วก็ไม่อยู่ในราชสำนักเช่นกันเพคะ ขุนนางต่างไกลาหลกันไปหมด'

เงาร่างที่สวมมงกุฎหงส์นั้นเดินเข้ามาสองสามก้าว 'เจ้าค่อยๆ พุดไม่ต้องรีบ...' ส่วนหน้าท้องของนางนูนออกมาเหมือนว่าตั้งครรภ์มาแล้วหลายเดือน ในมือยังจูงเด็กน้อยที่สวมชุดสีเหลืองอีกคนหนึ่ง ไอหมอกที่ปกคลุมอยู่เบื้องหน้าจึงลงไปเล็กน้อย ทันใดนั้นเองหลินชิงก็เห็นใบหน้าของนาง

นั่นคือ...ถานไถหรงเยวีย!

เด็กน้อยชุดเหลืองเขย้ามือถานไถหรงเยวียอย่างสุดกำลัง 'เสด็จแม่เสด็จแม่ ตอนที่น้องชายเกิด เสด็จพ่อจะรีบกลับมาหรือไม่ ลูกคิดถึงเสด็จพ่อ'

ถานไถหรงเยวียประคองท้องและลูบศีรษะเด็กน้อยอย่างรักใคร่

'เด็กดี เสด็จพ่อจะต้องกลับมาแน่นอน อีกทั้งยังจะเอาน้ำตาลปั้นกลับมาให้เจ้ากินด้วย'

หลินชิงถูกความฝันของตนทำให้ตกใจตื่น นางปล้นลูกชิ้นนั่งเหวี่ยงเหินๆ ซึมไปทั่วทั้งร่าง

ความฝันของเทพผู้พิทักษ์มักจะเป็นลางบอกเหตุ หรือว่าความฝันนี้จะเป็นอนาคตของพวกเขาเล่อเยวี่?

หลินชิงกุมหน้าผาก ไม่! ต่อให้ตัดถ่านไถทรงเยวี่ออกไป แต่สำหรับแผ่นดินแล้ว หากความฝันเช่นนี้เป็นจริง นั่นก็เป็นฝันร้ายโดยแท้แล้ว ไม่กล้าจะคิดถึงผลลัพธ์เลยทีเดียวเชียว

หากบังคับให้เล่อเยวี่เป็นจักรพรรดิ ก็จะมีจุดจบเช่นนี้จริงหรือ

วันต่อมาขณะกินอาหารเช้า เล่อเยวี่พบว่าหลินชิงทำทางเชื่องซึมและไร้ชีวิตชีวาอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน นางกินจึกเพียงคำสองคำ อึ้งเจ๋อเห็นดังนั้นจึงตัดสินใจกินเสี้ยวหลงเปาทั้งหมดแทนนางอย่างมีน้ำใจ

ตอนที่เล่อเยวี่กำลังจะไปฝึกทหารต่อ หลินชิงถึงได้เงยหน้าขึ้นและพูดด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความลังเลใจ "เล่อเยวี่ หากเจ้าไม่ชอบก็อย่าฝืนเลย"

เล่อเยวี่ยกมือแตะหน้าผากตนเอง อืม ไม่มีใช้ จากนั้นก็กดนิ้วที่หนึ่งไม่ได้ฝืน จากนั้นเขาก็หันกายไปอย่างสงบนิ่งและโบกมือ "ข้าไปละ"

เจาหยวนกับลั่วหลิงจือล้างถ้วยชาเสร็จและเช็ดโต๊ะจนสะอาด จากนั้นเจาหยวนก็ขยับเข้าไปใกล้หลินชิง "พวกเราต้องไปดูแลเยวี่ฝึกซ้อมหรือไม่"

หลินชิงกุมหน้าผาก "วันนี้ข้าไม่มีอารมณ์"

ใบหน้าเจาหยวนเต็มไปด้วยความงุนงง ก่อนจะลากจิ้งจอกไป
ล้วงหลังจิ้งจอกหนีบกระดาศกับพู่กันออกมาและถามนางว่าจะฝึกศาสตร์
การรบต่อหรือไม่ หลินชิงถามเขาอย่างจริงจังว่า "เจ้าบอกข้ามาตามตรง
เจ้าชอบการสู้รบหรือไม่"

ล้วงหลังจิ้งจอก "การหยุดศึกสงคราม หากใช้ความเมตตาและคุณธรรม
ขัดเกลาผู้คนได้ ได้หล้าไว้ซึ่งความขัดแย้งไปตลอดกาลจึงจะดีที่สุด"
หลินชิงกุมหน้าผากอีกครั้ง "วันนี้ไม่ฝึกแล้ว ข้าอยากพักผ่อนหน่อย"
ใบหน้าล้วงหลังจิ้งจอกเต็มไปด้วยความสงสัย

เล่อเยวี่และพลทหารทั้งสิบฝึกซ้อมอยู่ตรงพื้นที่โล่งกลางแจ้งเขา
จนถึงกลางยามอยู่ และพักครึ่งชั่วยามเหมือนอย่างเคย
เล่อเยวี่เดินไปยังก้อนหินขนาดใหญ่ที่อยู่ข้างต้นไม้เตี้ย ก่อนจะ
หนีบเอาน้ำและขนมเปียะขึ้นใหญ่ที่พกมาเติมให้เต็มท้อง

เขาถอนไม้ได้ต้นไม้อันหนึ่งถึงคำพูดแปลกๆ ของหลินชิงเมื่อเช้า
หลินชิงที่แต่ไรมาเต็มไปด้วยความเด็ดเดี่ยวถึงกับบอกเขาว่าไม่ต้องฝึก

เล่อเยวี่เด็ดก้านดอกหญ้ามาคาบไว้ในปาก เขารู้ว่าเจาหยวนกับ
หลินชิงมักจะแอบมาดูการฝึกซ้อมทุกวัน หลินชิงพูดเช่นนั้นออกมา ดูท่า
คงคิดว่าเขาไม่ได้เรื่องจริงๆสินะ

เล่อเยวี่นอนนอนหนุนแขนพลาถนอนหายใจ เขาเป็นคนไม่มีความรู้
แม้ฝึกมาหลายวันแล้วแต่ก็ยังคลำทางไม่เจอ ในสายตาของผู้เชี่ยวชาญ
จะต้องน่าขันมากแน่ เขายันกายลุกขึ้นนั่งแล้วหนีบก้อนหินมาหลายๆ ก้อน
หักกิ่งไม้เป็นท่อนเล็กๆ มากองไว้ มีอวาดฝังด้ายกล ชักซ้อมสถานการณ์
ด้วยการเดินหมากอีกครั้งอยู่ใต้ต้นไม้อันหนึ่ง เขามีนิสัยเช่นนี้ เรื่องที่ทำไปแล้ว
ไม่ว่าอย่างไรก็จะพยายามทำให้ถึงที่สุด เหมือนดังถ้อยคำที่ว่าเมื่อทำ

จนถึงที่สุดแล้ว ชีวิตก็จะมีค่าว่าเสียใจ

ยามนี้เองที่ด้านหลังเล่อเยวี่พลันมีความเคลื่อนไหวบางอย่าง เขาหันกลับไปมองและเห็นคนผู้หนึ่งก้าวออกมาจากหลังต้นไม้ใหญ่แล้วเดินมายังข้างกายเล่อเยวี่ ก่อนก้มหน้ามองผังกระบวนทัพที่อยู่ตรงหน้า "นี่เจ้าเป็นคนวาดหรือ"

เล่อเยวี่พยักหน้าอย่างอึ้งงัน คนผู้นี้อายุราวๆ สี่สิบปี บนศีรษะโพกผ้า สวมชุดผ้าไหมสีน้ำตาล เล่อเยวี่เหลือบมองดูร่องเท้าของอีกฝ่ายเป็นร่องเท้าผ้าธรรมดาๆ ตรงขอบมีฝุ่นและดินโคลนไม่มากนัก อีกทั้งสองมือว่างเปล่า คล้ายกับคนนอกที่ออกมาเดินเล่นนอกเมือง เล่อเยวี่สำรวจใบหน้าและท่วงท่าตลอดทั้งตัวของชายตรงหน้าอีกครั้ง สีผิวธรรมดา ไร้หนวดสั้น คล้ายขุนนางอยู่หลายส่วน และก็คล้ายกับพ่อค้าอยู่หลายส่วนเช่นกัน

คนผู้นั้นมองผังกระบวนทัพบนพื้นอีกครั้ง ก่อนจะย่อกายนั่งลงอย่างสุขุม "ตนเองสู้กับตนเอง สองฝ่ายย่อมล่วงรู้กันอย่างทะลุปรุโปร่ง ไยเจ้าจึงยังมองกึ่งไม้เป็นกึ่งไม้ มองก้อนหินเป็นก้อนหินเล่า"

หืม? เล่อเยวี่เกาท้ายทอย "ซำว่างๆ ไม่มีอันใดทำ จึงวางเล่นไปเรื่อยเปื่อย ไม่ทราบเหตุใดท่านจึงพูดว่ากึ่งไม้ก็ยังคงเป็นกึ่งไม้ ก้อนหินก็ยังคงเป็นก้อนหินเล่า"

ดีร้ายอย่างไรเล่อเยวี่ก็มาจากสำนักชิงชาน เขาตระหนักได้ว่า แม้คนผู้นี้จะมิว่าจากลี้ลับน่าสงสัยแต่กลับมีเจตนาจะชี้แนะ จึงรีบขอคำแนะนำอย่างถ่อมตนทันที

คนผู้นั้นหยิบกึ่งไม้มา กิ่งหนึ่ง "กึ่งไม้นี้ยาวกว่ากิ่งอื่น ย่อมเคลื่อนไหวตรงเข้าไปได้ แต่เมื่อวางไว้แนวหน้า มันย่อมเข้าไปไม่พร้อมไปกับคนอื่นๆ หากเข้าไปก่อนก็จะถูกโต้กลับและหักได้ง่าย เหตุใดเจ้าถึงวางมันไว้

ด้านหน้าสุด ไม่วางไว้ตรงกลางหรือข้างหลังเล่า" เขาหยิบก้อนหินที่อยู่
อีกด้านขึ้น "หินก้อนนี้มีขอบมุมโดดเด่น ใช้เป็นแนวหน้าได้ หินก้อนนี้
กลมมน ขนาดใหญ่และแข็งแรง ใช้ป้องกันได้ดี"

เล่อเยวี่ดีที่ศีรษะตนเองและเข้าใจได้ในทันที จากนั้นจึงประสานมือ
เอ่ย "ขอบคุณท่านมาก"

คนผู้นั้นลุกขึ้นและกล่าวด้วยรอยยิ้มว่า "สิ่งที่เรียกว่าการมอบหมาย
หน้าที่คือการจัดผู้ที่มีความสามารถเหมาะสมให้อยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสม
ต้องมีการมอบหมายหน้าที่ก่อน จึงจะวางกระบวนการได้"

เล่อเยวี่ดีใจเป็นอย่างยิ่ง จึงลุกขึ้นกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "ได้รับ
คำชี้แนะจากท่านถือเป็นประโยชน์มากมายนัก ไม่ทราบว่าคุณเป็นคน
ของจวนจวินฮ่องไชหรือไม่" คนผู้นี้คุ้นเคยกับวิธีการจัดวางกระบวนการ
จะต้องมีพื้นเพไม่ธรรมดาแน่

คนผู้นั้นส่ายหน้าแล้วเอ่ย "ข้าเป็นเพียงคนนอกที่ผ่านทางมาเท่านั้น
ปกติเคยอ่านตำราการทหารมาสองเล่ม อีกทั้งชอบเดินหมาก บังเอิญได้พบ
จอมยุทธ์น้อยที่นี้จึงอดไม่ได้ที่จะมาถกปัญหากันสักเล็กน้อย"

ผู้สูงส่งมักจะชอบปิดบังตนเองเช่นนี้ เล่อเยวี่แสร้งทำเป็นเชื่อ
คำพูดของเขาและหัวเราะหะๆ "เช่นนั้นวันนี้ข้าก็นับว่าได้รับผลประโยชน์
แล้ว"

คนผู้นั้นยกคิ้วและถามต่อ "จริงสิ ดูท่าทางจอมยุทธ์น้อยคงจะมา
ร่วมงานเล็กลูกคู่ของท่านหญิงไชหรือไม่"

เล่อเยวี่ยอมรับอย่างตรงไปตรงมา คนผู้นั้นเอ่ยด้วยรอยยิ้ม
"งานเล็กลูกคู่ของท่านหญิงครั้งนี้มีแต่คนหนุ่มมากฝีมือเต็มไปหมดจริงๆ"

เล่อเยวี่รีบกล่าวทันที "ท่านกล่าวเกินไปแล้ว" และอดมองสำรวจ
คนตรงหน้าอีกรอบหนึ่งไม่ได้

คนผู้นั้นลุกขึ้นยืนแล้วเดินจากไป โดยไม่รู้ว่าเจาหยวนและอิงเจ๋อ นั่งพรางตัวอยู่บนต้นไม้ข้างๆ เล่อเยวี่มาโดยตลอด เจาหยวนรู้สึกว่ คนผู้นั้นแปลกๆ จึงแอบตามไป

หลังจากที่คนผู้นั้นออกไปจากเนินเขาที่เล่อเยวี่อยู่ เขาก็เดินตรง เข้าเมืองและไปยังโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง เป็นโรงเตี๊ยมที่ซุนเป็นกำลังทำงาน รับจ้างอยู่ในช่วงนี้

ตอนกลางคืนหลังกลับไปยังที่พัก เจาหยวนก็นำเรื่องที่เจอมา ทั้งหมดเล่าให้เล่อเยวี่ฟัง เล่อเยวี่คิดว่าอาจจะมีเบาะแสเบื้องหลัง ตู้หยาวนและลัว่หลิงจื่อเองก็บอกว่าต้องสืบอีกสักหน่อย

หลินชิงเอ๋ย "จะใช้หนึ่งในมือสังหารที่ลอบสังหารถานไถทรงเยวี่ หรือไม่"

เจาหยวนกล่าว "เช่นนั้นเหตุใดเขาต้องชี้แนะเล่อเยวี่ด้วย แม้ พวกเราจะไม่รู้จักมือสังหาร แต่มือสังหารจะต้องรู้จักเล่อเยวี่แน่"

หลินชิงกล่าว "ไม่จำเป็น เขาเพียงอาศัยการชี้แนะทำให้เล่อเยวี่ ไร้วางใจ เท่านั้นที่จะสอดแนมสถานการณ์ที่เกี่ยวกับจวนจิ้นซือองได้"

เจาหยวนคิดว่ามีเหตุผลยิ่ง มันยังคงเข้าใจในโลกมนุษย์น้อยเกินไป แต่เห็นได้ชัดว่าหลินชิงมิได้เชื่อมเหมือนเมื่อตอนเช้าแล้ว มันจึงดีใจ

ยามนี้หลินชิงคิดตกแล้ว อนาคตยังไม่อาจรู้ ดังนั้นตอนนี้ต้อง พยายามให้มาก อนาคตจะได้ไม่สิ้นหวังดังเช่นฝันร้าย นางเปลี่ยนความ ท้อแท้ให้กลายเป็นแรงผลักดัน และแรงผลักดันนี้ก็ทรงพลังยิ่ง นาง เอ่ยกับเจาหยวนด้วยสายตาเป็นประกายและกระตือรือร้น "หรือไม่... กลางดึกของวันนี้ไปจนถึงพรุ่งนี้ พวกเราไปสืบหาคนคนนั้นกันเถอะ อ้อใช่ เจ้ารู้หมายเลขห้องพักของเขาหรือไม่"

เจาหยวนส่ายหน้า "ไม่รู้ ข้าเห็นเขาเดินเข้าโรงเตี๊ยมไปแล้วก็เลย

กลับมา"

หลินชิงระอาใจ "เจ้านี้อย่างประสพการณ์อ่อนด้อยเกินไปจริงๆ" เห็นคนเดินเข้าไปก็ไม่ตามแล้ว ไม่คิดบ้างหรือว่าเขาอาจจะไม่ได้พักอยู่ที่นั่น แต่เข้าไปหาคน หรือไม่ก็คุยความลับกับใครบางคน

บางทีตอนนี้เบาะแสชิ้นนี้อาจจะไม่มีค่าแล้ว

หลินชิงรู้สึกร้อนรน พอเริ่มตึกนางก็ลากเจาหยวนไปสอบถามที่โรงเตี๊ยมแห่งนั้นด้วยกัน พวกมันหาคนผู้นั้นในโรงเตี๊ยมไม่เจอ หลินชิงจึงพาเจาหยวนเดินวนอยู่ในเมืองอีกรอบหนึ่ง แต่ก็ยังคงไม่ได้ข่าวอันใด

แม้จะผ่านยามสามไปแล้วก็ยังไม่ล้มเลิกความพยายาม พวกมันกลับไปโรงเตี๊ยมอีกครั้งแล้วใช้ศาสตร์อำพรางกายกับวิชาเวททะลุผ่านกำแพงไปที่ละชั้นๆ และแล้วก็ได้พบคนผู้นั้นอยู่ในห้องชั้นบนโดยบังเอิญ

แต่พวกมันยังพบเรื่องนอกเหนือความคาดหมายอีกเรื่องหนึ่ง ภายในห้องชั้นบนนอกจากบุรุษวัยกลางคนที่ชี้แนะเลื่อยเย้ยผู้นั้น ยังมีสตรีอีกหนึ่งคน...เป็นป้าของท่านหญิงฉู่หลิง เจ้าสำนักของสำนักกระบี่หนานไห่ ลวี่หลัวฮูหยิน

ตอนที่พวกมันเข้าไปในห้อง ลวี่หลัวฮูหยินกำลังนำตาลดหน่วยนางวิงวอนบางอย่างกับคนผู้นั้นท่ามกลางแสงสลัวๆ จากตะเกียง

"...ข้าแค่อยากเจอเขาสักครั้ง ฟังเขาพูดกับข้าสักประโยค เพียงครั้งเดียวและประโยคเดียวก็พอ..."

คนผู้นั้นถอนหายใจยาว "อาหลัว เจ้าทำเหมือนว่าเขาตายไปแล้ว ตั้งแต่ตอนคลอดเสียเถอะ"

ลวี่หลัวฮูหยินกำผ้าเช็ดหน้าในมือแน่นด้วยความสะเทือนใจ "เหตุใดข้าต้องทำเหมือนว่าเขาตายแล้วด้วยเล่า! ทั้งๆ ที่เขายังมีชีวิตอยู่แท้ๆ! เขาเรียกฮูหยินของท่านว่าเป็นมารดาแท้ๆ มาสิบอกว่าปี ตอนนี้ฮูหยินของท่าน

ก็สิ้นไปแล้ว ข้าไม่ได้ต้องการให้ท่านมอบสถานะให้แก่ข้า และก็ไม่ได้หวังจะให้เขามารู้จักข้า ข้าแค่อยากให้เราพูดกับข้าสักประโยคเท่านั้น!"

สีหน้าของคนผู้นั้นทั้งจวนใจและเคร่งเครียด "อาหลัว เป็นไปไม่ได้! เจ้าก็รู้ว่าตอนนี้คือเวลาใด เจ้าเป็นมารดาแท้ๆ ของเขาจึงต้องคำนึงถึงอนาคตของเขา"

ลวี่หลัวสูยหนีงกัดฟันแน่น ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาที่ไหลอาบหน้า ไม่หยุด นางสูดลมหายใจเข้าลึกๆ และเช็ดหน้าขึ้น "ดี ในเมื่อท่านพูดเช่นนั้น ข้าก็จะไม่วิงวอน และก็จะไม่มาเจอท่านอีก" นางลุกขึ้น "นับแต่นี้เป็นต้นไป ท่านกับข้าขาดกัน"

นางเดินไปยังหน้าต่างอย่างรวดเร็ว คนผู้นั้นรีบเข้าไปคว้าแขนนางไว้ "อาหลัว เหตุใดเจ้าจึงยังรั้นเช่นนี้ เรื่องบางเรื่องต้องยืดหยุ่นสักหน่อย ทุกคนจะได้มีผู้ทางและก็จะได้ลงมือสะดวก"

ลวี่หลัวสูยหนีงสะบัดมือเขาออกอย่างเย็นชา "ข้าเกลียดที่เมื่อสิบกว่าปีก่อนเหตุใดข้าถึงไม่ใจแข็งอีกสักหน่อย เหตุใดข้าถึงได้ตามืดบอดมารู้จักกับท่าน!" นางสาวหมวกที่อยู่บนเสื้อคลุมกันลมสีดำ จากนั้นก็เปิดหน้าต่างและกระโดดหายเข้าไปในม่านราตรี

"คิดไม่ถึงว่าคนผู้นี้จะเป็นคนรักเก่าของลวี่หลัวสูยหนีง" หลินชิงกุมถ้วยชา นั่งถอนหายใจอยู่ข้างโต๊ะ หลังจากนั้นนางกับเจาหยวนก็เฝ้าอยู่ทั้งคืน แต่ก็ไม่เห็นมีใครมาหาเขไปอีก จนถึงเช้าเขาก็เก็บสัมภาระและขึ้นรถม้าออกจากเมืองไปพร้อมกับบ่าวหนึ่งคน ทว่าทางจะมาพบหน้าคนรักเก่าอย่างลวี่หลัวสูยหนีงจริงๆ หลินชิงยังสะกดรอยตามรถม้าไปตลอดทั้งเช้า แต่ก็ไม่เห็นวาระหว่างทางจะหยุดรถหรือตกทายกับผู้ใดเลย

หรือว่าแค่คิดมากไปเองจริงๆ?

ตู้หุยวนเอ่ยด้วยรอยยิ้มเบิกบาน "หากเจ้ายังไม่วางใจ จะรีบตามไปจับตาตุรุม้าคันนั้นนั่นต่อก็ได้"

หลินชิงอ้าปากหา "ข้าไม่อยากจะเสียแรงเปล่า" จากนั้นก็เข้าไปจับในห้องของตน

ในวันสุดท้ายของการฝึกซ้อม เล่อเยวี่ก็กลับมาในเวลาพลบค่ำเหมือนอย่างเคย หลังเขากินข้าวเสร็จและกำลังจะไปแช่น้ำกับเจาหยวนก็ได้เจอนายน้อยหนานกงระหว่างทาง

นายน้อยหนานกงหน้าตาดูอ่อนเพลียและหยิ่งเชิงถามเล่อเยวี่ว่า "พี่เล่อ เรื่องพรรุ่งนี้ท่านมั่นใจหรือไม่"

เล่อเยวี่ตอบ "บอกตามตรง ไม่มั่นใจเลย"

นายน้อยหนานกงถอนหายใจก่อนจะเอ่ย "ท่านไม่มั่นใจ ข้าก็ยังไม่มั่นใจ" เขายกมือกดที่ได้ซึ่งโครงข้างซ้ายโดยไม่รู้ตัว

เล่อเยวี่ถาม "ท่านไม่สบายตรงที่ใดหรือไม่"

นายน้อยหนานกงส่ายหน้าอย่างอ่อนแรง "ไม่เป็นไร หมอที่ท่านบำปามาด้วยช่วยจับชีพจรให้ทุกวัน แต่ไม่มีอันใดผิดปกติ อาจเป็นเพราะเกิดจากจิตใจไม่สงบร่างกายกระสับกระส่ายทำให้หายใจไม่ค่อยออก"

เมื่อถึงโรงอาบน้ำก็พบกับเหวินจี้พอดี ต่างฝ่ายต่างทักทายกันอย่างสุภาพ ขณะถอดชุดในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า เล่อเยวี่กับเจาหยวนก็ได้ยินคนที่อยู่ห้องข้างๆ พูดว่า "ข้าว่านายน้อยเหวินมีโอกาสชนะมากกว่านายน้อยหนานกง เขาเป็นคนไม่มีพิธีรีตอง ทั้งยังเป็นการเป็นงานไม่เหมือนกับนายน้อยหนานกงผู้นั้น ดูท่าทางเหมือนยังไม่หยานมเสียด้วยซ้ำ มาร่วมงานเลื่อกคู่ยังต้องมีผู้ใหญ่มาด้วย อาหารการกินและการอาบน้ำก็ล้วนให้คนของตนจัดการดูแล ไม่เคยมาที่โรงอาบน้ำนี้เลย"

อีกคนเอ่ยต่อ "เฮ้อ นายน้อยเหวินก็ช่าง นายน้อยหนานกงก็ช่าง

จะว่าไปข้อจ้อของท่านอ่องแห่งหนานจวินมีโอกาสนะมากที่สุดมิใช่หรือ หรือ ชั่วเดาว่าการประลองอันใดนี่ก็เป็นแค่ฉากหน้า ดีไม่ดีท้ายที่สุดแล้วราชบุตรเขยก็อาจจะเป็นผู้ซื้อจ้อ"

เล่อเยวี่และเจาหยวนยกกล่องอุปกรณ์อาบน้ำออกมาจากห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า คนสองคนที่คุยกันเมื่อครู่ก็เดินออกมาจากห้องข้างๆ พอดี เมื่อเห็นเล่อเยวี่กับเจาหยวน พวกเขาก็รู้ทันทีว่าคำพูดเมื่อครู่ถูกได้ยินแล้ว น้ำเสียงที่ตกทลายจึงกระอักกระอ่วนเล็กน้อย

วันนี้มีคนมาอาบน้ำมากเป็นพิเศษ ห้องเล็กจึงเต็มแล้ว เล่อเยวี่กับเจาหยวนจึงได้แต่ไปแช่ในสระใหญ่ที่อยู่ด้านนอก หลังแช่น้ำเสร็จและกำลังจะสวมเสื้อผ้า จู่ๆ ก็มีเสียงร่ำววยดังมาจากข้างนอก

เล่อเยวี่ผูกสายคาดเอวแล้วชะโงกศีรษะออกมา เห็นคนกลุ่มหนึ่งส่งเสียงเกรียวกราวและเบียดเสียดอยู่ด้วยกัน มีคนตะโกนเสียงดังว่า "อย่าเบียดๆ ห้ามเขาขึ้นมานอนริมสระก่อน รีบสวมเสื้อผ้าให้แล้วไปเรียกหมอ!"

ขณะเอ็ดตะโรกันอยู่นั้นก็มีเสียงครวญครางและเสียงกรีดร้องดังมาจากอีกด้าน เล่อเยวี่หันไปก็เห็นว่ามีคนผู้หนึ่งกระอักเลือดออกมา จากนั้นก็ล้มคว่ำลงไป

ผู้ที่อยู่รอบๆ คนผู้นั้นร้องอย่างตื่นตระหนก "ถูกพิษ! นี่คือการถูกพิษ!" ท่ามกลางกลุ่มคนที่กำลังร้องอุทานจู่ๆ ก็มีคนกระอักเลือดสีดำออกมาเช่นกัน รวากับถูกคาถาบางอย่าง ในโรงอาบน้ำมีคนกระอักเลือดและล้มลงไปมากขึ้นเรื่อยๆ

ภายในโรงอาบน้ำปั่นป่วนโดยสมบูรณ์ "พิษ! มีคนวางยาพิษ!"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3caa9Gf>